

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci **žalobcu: K. V., a.s., E.**, zastúpený: *Advokátska kancelária M. s.r.o., Z.*, proti **žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, Dunajská 68, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. **035-P/03-2008** zo dňa **27. marca 2008**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa **30. júna 2010, č. k. 2S 89/08-105**, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. júna 2010, č. k. 2S 89/08-105 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 035-P/03-2008 zo dňa 27. marca 2008 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 733,42 € na účet Advokátskej kancelárie M. s.r.o., Z., vedený v U., a.s., B. číslo účtu: X., v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S 89/08-105 zo dňa 30. júna 2010 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného č. 035-P/03-2008 zo dňa 27. marca 2008 a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 406-SK2/9/6000/06/2007 zo dňa 21.1.2008 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 48.409,--Sk podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z.z., ktorá pokuta bola žalobcovi uložená za uzavretie mandátnej zmluvy č. 1/2005 zo dňa 15.2.2005 na dodanie predmetu obstarávania „Č.“ metódou verejného obstarávania – rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok.

Krajský súd posudzoval zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného v intenciách ustanovenia § 155 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní v spojení s § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 523/2003 Z.z.“), v zmysle ktorej právnej úpravy: „Úrad môže začať konanie uložením pokuty do jedného roka od dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr však do 3 rokov odo dňa, keď toto porušenie nastalo“.

Krajský súd poukázal na to, že v danom prípade v prvom rade sa zoberal posúdením námietky žalobcu vznesenej z dôvodu preklúzie práva žalovaného správneho orgánu vo veci uloženia pokuty v jednoročnej subjektívnej lehote. Stotožnil sa so záverom žalobcu, že na skutočnosť ako je preklúzia, je súd povinný prihliadnuť z úradnej moci a to aj v prípade, keď ju žalobca v žalobe vôbec nevytkol, alebo tak vykonal až po podaní žaloby, z ktorých dôvodov akceptoval doplnenie vyjadrenia žalovaného (zrejme žalobcu) v časti, v ktorej namietal preklúziu práva zo strany žalovaného. Ostatné časti doplnenia vyjadrenia a doloženia listinných dôkazov žalobcu zo dňa 2.3.2010 považoval za nový žalobný návrh resp. žalobu, ktorá nebola podaná v zákonnej lehote.

Zánik práva krajský súd posudzoval v zmysle § 119 zákona č. 523/2003 Z.z., podľa ktorého pri výkone kontroly postupu obstarávateľa po uzavretí zmluvy sa postupuje podľa osobitného predpisu a z odkazu č. 19 vyplýva, že osobitným predpisom sa rozumie § 8 až 16 zákona č. 10/1996 Z.z. o kontrolách v štátnej správe v znení neskorších predpisov.

Krajský súd konštatoval, že z ustanovenia § 8 až 16 zákona č. 10/1996 Z.z. vyplýva, že až protokolom o výsledku kontroly, s ktorým je oprávnený sa oboznámiť aj kontrolovaný subjekt, sa urobia konečné závery a kontrolný subjekt dospeje k záveru, či boli zistené nedostatky a o aké nedostatky sa jedná. Stotožnil sa s názorom žalovaného, že lehota, od ktorej sa začína počítať preklúzia, začne plynúť dňom vyhotovenia protokolu o výsledku kontroly. Mal za to, že správny orgán začal konanie o pokute v zákonom stanovenej lehote, keďže v danom prípade termín vyhotovenia protokolu o výsledkoch kontroly bol dňa 16.11.2006.

Napriek tomu, že námietku retroaktivity žalobca nedostatočne jasne vydefinoval a sformuloval, krajský súd dospel k záveru, že nová právna úprava zákona č. 25/2006 Z.z. obsahuje intertemporálne ustanovenia, odkazujúce na použitie skoršieho právneho predpisu, a preto žalovaný bol povinný v správnom konaní postupovať podľa zákona č. 523/2003 Z.z.. Poukázal na to, že jednak výška stanovenej pokuty, ako aj podmienky pre jej uloženie sú identicky upravené v oboch označených zákonoch, v dôsledku čoho sa ďalej nezaoberal ani námietkou priaznivejšej právnej úpravy, ktorú uvádzal žalobca.

Krajský súd sa taktiež stotožnil so záverom žalovaného, že žalobca sám dobrovoľne podpísal zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, čo je skutočnosť, ktorú žalobca predvídal, vedel o nej a bol s ňou s určitým časovým predstihom oboznámený. Konštatoval, že takúto okolnosť, ktorú namietal žalobca, nie je možné považovať za mimoriadnu okolnosť v zmysle požiadaviek splnenia podmienok pre použitie rokovacieho poriadku bez zverejnenia.

Ďalej krajský súd konštatoval, že žalovaný správny orgán druhostupňovým rozhodnutím uložil žalobcovi pokutu za uzavretie mandátnej zmluvy č. 1/2005, majúcej za to, že za uzavretie tejto zmluvy nie je možné sankcionovať iný subjekt, ktorý ani nie je zmluvnou stranou vyššie uvedenej mandátnej zmluvy a ani subjekt, ktorý nie je v zmysle svojho postavenia povinný pri jej uzatváraní postupovať v súlade s predpismi upravujúcimi verejné obstarávanie. Podľa názoru krajského súdu správny orgán správne vyhodnotil administratívnu zodpovednosť subjektov a správne uložil pokutu žalobcovi, ktorý bol za uzavretie vyššie uvedenej mandátnej zmluvy zodpovedný.

Krajský súd neprihliadol na námietku žalobcu ohľadne neúplnosti administratívneho spisu, nakoľko účastníci neuvádzali žiadne rozporné tvrdenia ohľadne skutkových okolností alebo dátumov udalostí, ktoré boli v zmysle zákona posudzované.

Podľa názoru krajského súd žalovaný sa správne vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní. Napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie považoval v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca.

Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalobca namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a jeho úvahy považoval v mnohých smeroch aj za nepreskúmateľné.

Tvrdil, že súd prvého stupňa sa náležite nevyporiadal s jeho námietkou, že žalovaný správny orgán začal správne konanie po uplynutí subjektívnej lehoty ustanovenej v § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní. Nesúhlasil s názorom žalovaného správneho orgánu ako i súdu prvého stupňa, že za začiatok plynutia prekluzívnej lehoty je potrebné považovať deň, kedy sa prerokoval protokol o výkone kontroly. Uviedol, že podľa jeho názoru v danom prípade je potrebné za začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty považovať deň, kedy bol žalovanému správnomu orgánu doručený podnet Ministerstva životného prostredia SR, v ktorom bolo opísané protiprávne konanie žalobcu, pre ktoré sa vedie konanie. Na podporu svojej právnej argumentácie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sž 5/2009 zo dňa 23.4.2009. Ďalej uviedol, že vo veci nie je možné určiť (z dôvodu nekompletnosti spisu), kedy bol presne doručený podnet Ministerstva životného prostredia SR žalovanému správnomu orgánu, avšak nie je sporné, že tomu tak bolo pred 30.8.2006 (deň, kedy žalovaný správny orgán vydal poverenie na vykonanie kontroly, keďže kontrola bola začatá na základe podnetu Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 16.8.2006). Vyslovil názor, že ak správny orgán začal konať dňa 2.10.2007, tak konal po uplynutí prekluzívnej subjektívnej lehoty s tým, že uvedené potvrdzuje aj doklad o prevzatí spisu zo dňa 27.9.2006, kedy pracovníci žalovaného správneho orgánu si prevzali doklady. Dôvodil, že uvedené skutočnosti jednoznačne nasvedčujú tomu, že najneskôr dňa 27.9.2006 mal žalovaný správny orgán pri začiatku fyzického preberania dokladov ujasnené, v ktorých konaniach začne konať o uložení pokuty. Poukázal aj na rozhodnutie ÚS ČR, sp. zn. I. US 947/09 zo dňa 17.3.2010, z ktorého citoval právnu vetu: „Zmyslom jednoročnej lehoty je primäť štátny orgán, aby konal vrátane zisťovania a preukazovania, kto je za porušenie zákona zodpovedný“.

Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa (ako i žalovaného), keď poukazoval na novelizované znenie zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní vykonanou novelou tohto zákona (zákon č. 232/2008 Z.z.), ktorý v bode 56 ustanovil, že v § 149 ods. 4 predmetného zákona sa na konci pripája táto veta: „Za deň, kedy sa úrad dozvedel o porušení zákona, sa považuje deň prerokovania protokolu o výkone kontroly“. Tvrdil, že uvedená novela sa nevzťahuje na prejednávajúcu vec (berúc na zreteľ intertemporálne ustanovenia), s poukazom na dôvodovú správu k tejto novele (autentický výklad), bod 43, ktorý sa týka § 149 ods. 4.

Žalobca opakovane vyčítal správnomu orgánu, že k súdnemu prieskumu nepredložil kompletný a zažurnalizovaný administratívny spis. Vytýkal súdu prvého stupňa, že pokiaľ správny súd má konať s plnou jurisdikciou, tak administratívny spis musí obsahovať všetky dokumenty vzťahujúce sa na dané správne konanie, vrátane tých, ktoré umožňujú správnomu

súdu posúdiť plynutie zákonných prekluzívnych lehôt, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Sž 5/2009 zo dňa 23.4.2009. Uviedol, že v prejednávanej veci listiny tvoriace administratívny spis nie sú zviazané, spis nie je ani kompletný a niektoré listiny nie sú ani v originálnom vyhotovení, dôkazom čoho je aj skutočnosť, že žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa doložil podnet z Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 16.8.2006, z ktorého však nie je možné zistiť, kedy bol žalovanému doručený. Nesúhlasil ani s úvahou súdu prvého stupňa týkajúcou sa nekompletnosti administratívneho spisu, v zmysle ktorej „účastníci neuvádzajú žiadne rozporné tvrdenia ohľadne skutku, skutkových okolností alebo dátumov udalostí, ktoré sú v zmysle zákona posudzované“ .

Vytykal súdu prvého stupňa, že sa taktiež náležitým spôsobom nevysporiadal ani s jeho námietkami týkajúcimi sa veci samej, t.j. právnym posúdením podmienok rozhodných pre použitie metódy verejného obstarávania, keď sa náležite nevysporiadal s dôvodmi, ktoré uviedol v žalobe, s poukazom na to, že túto argumentáciu treba považovať za súčasť jeho odvolania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že žalobca v odvolaní v podstate namieta zhodné skutočnosti, ktoré boli obsahom žaloby, a preto zotráva na svojom stanovisku k žalobe. S odvolacími dôvodmi žalobcu nesúhlasil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný v podstate potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správny orgán uložil žalobcovi sankciu podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z.z., za uzavretie mandátnej zmluvy č. 1/2005 zo dňa 15.2.2005, keď zmenil len výšku sankcie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o uložení pokuty žalobcovi podľa zákona č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní.

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Predseda Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „predseda úradu“) ako orgán príslušný na konanie podľa § 61 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vo veci rozkladu zo dňa

6.2.2008, ktorý podal žalobca proti rozhodnutiu Úradu pre verejné obstarávanie č. 406-SK2/9/6000/06/2007 zo dňa 21.1.2008 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku rozhodnutím zo dňa 27.3.2008 č. 035-P/03-2008 (rozhodnutie napadnuté žalobou) rozhodol tak, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o uložení pokuty vo výške 48.409,--Sk (slovom: štyridsaťosemtisícštyrištodevät' slovenských korún) podľa § 123 ods. 1 písm. a) zákona č. 523/2003 Z.z. za uzavretie Mandátnej zmluvy č. 1/2005 dňa 15.2.2005 na dodanie predmetu obstarávania „Č.“, metódou verejného obstarávania – rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok na jej použitie zmenil tak, že žalobcovi sa ukladá pokuta vo výške 40.680,--Sk (slovom: štyridsaťtisícšesťstoosemdesiat slovenských korún) podľa § 123 ods. 1 písm. a) zákona č. 523/2003 Z.z. za skutok uvedený v prvostupňovom rozhodnutí.

Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že druhostupňový správny orgán mal v súvislosti s preukázaním splnenia podmienky pre použitie rokovacieho konania bez zverejnenia za to, že žalobca nesplnil podmienky pre použitie rokovacieho konania bez zverejnenia podľa § 66 ods. 1, písm. b/ zákona č. 523/2003 Z.z.. K priaznivej retroaktivite, na ktorú poukazoval žalobca v rozklade proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, žalovaný uviedol, že intertemporálne ustanovenie § 155 ods. 5 zákona č. 25/2006 Z.z. jednoznačne upravuje, že „v konaní, ktoré začne úrad po 1.2.2006 a vzťahuje sa na verejné obstarávanie podľa odsekov 1 až 3, sa postupuje podľa doterajších predpisov“, s tým, že zákon č. 25/2006 Z.z. neumožňuje aplikáciu priaznivej retroaktivity.

Poukázal na to, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 7 upravuje len zákaz pravej retroaktivity, podľa uvedeného článku nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu a podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy SR sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného čase, keď bol čin spáchaný, pričom neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Podľa názoru žalovaného z uvedeného článku Ústavy SR vyplýva, že v trestnom konaní je aplikácia priaznivej retroaktivity prípustná, avšak vyššie uvedené jednoznačne potvrdzuje, že Ústava SR a taktiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd neupravujú možnosť aplikácie priaznivej retroaktivity v správnom konaní.

Žalovaný správny orgán dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán v predmetnom správnom konaní v žiadnom prípade neporušil základné procesné princípy a záruky, na ktoré poukazoval žalobca v rozklade. Konštatoval, že prvostupňový správny orgán žalobcovi ako účastníkovi konania riadne oznámil začatie správneho konania, bola mu daná možnosť navrhovať dôkazy, podávať vyjadrenia k zisteniam správneho orgánu a k dôkaznej báze, ktorá bola podkladom prvostupňového rozhodnutia, taktiež mu bola umožnená osobná účasť na konaní, ako aj, že mal možnosť využiť riadne a mimoriadne opravné prostriedky. Žalovaný záverom uviedol, že prvostupňové správne rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom č. 523/25003 Z.z., do ktorého boli transponované všetky smernice upravujúce proces verejného obstarávania vrátane smernice 92/50/EHS a taktiež smernice 89/665/EHS a 92/665/EHS, ktorými sa upravuje kontrola a revízia procesov verejného obstarávania a zákon č. 523/2003 Z.z. bol plne kompatibilný s právom Európskych spoločenstiev platným v čase jeho schválenia rovnako, ako je aj zákon č. 25/2006 Z.z. plne kompatibilný so súčasne platným právom ES/EÚ, ktorého ustanovenia sú transponované do tohto zákona.

Ďalej odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že Úrad pre verejné obstarávanie listom zo dňa 2.10.2007 č. 406-SK2/6000/06/2007 podľa § 112 v spojení s § 155 ods. 5 zákona č. 25/2006 Z.z. a § 127 zákona č. 523/2003 Z.z. oznámil žalobcovi začatie správneho konania vo veci uloženia mu pokuty podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní na základe zistení uvedených v Protokole o výsledku kontroly zo dňa 16.11.2006

č. 406/6000/6/2006, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 4.10.2007. Podkladom na uloženie pokuty bol Protokol o výsledku kontroly nad verejným obstarávaním č. 406-6000/6/2006 zo dňa 16.11.2006 a zápisnica o prerokovaní tohto protokolu č. 406-6000/10/2006, ktorá bola podpísaná dňa 6.12.2006.

Odvolačný súd mal ďalej preukázané, že žalovaný nesúhlasil s námietkou žalobcu vznesenou v priebehu súdneho prieskumu, ktorou namietal uplynutie lehoty na uloženie pokuty. Žalovaný tvrdil, že kontrola predmetného obstarávania bola u žalobcu vykonaná v súlade s § 119 zákona o verejnom obstarávaní v nadväznosti na § 112 a 155 ods. 5 zákona č. 25/2006 Z.z.; správny orgán podľa § 18 zákona č. 71/1967 Zb. oznámil žalobcovi začatie správneho konania listom č. 406-SK1/6000/06/2007 zo dňa 2.10.2007, ktorý mu bol doručený dňa 4.10.2007; správne konanie začal v jednoročnej subjektívnej lehote a navyše objektívna trojročná lehota stále trvala, pretože k porušeniu zákona zo strany žalobcu prišlo dňa 15.2.2005, a preto z uvedeného dôvodu žalobca mohol namietat' maximálne premlčanie lehoty, keďže nejde o preklúziu, majúc za to, že právo na uloženie pokuty nezaniklo. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, podľa ktorého sa správny orgán dozvedel o porušení povinnosti na základe podnetu Ministerstva životného prostredia SR, ktorý bol podnetom na výkon kontroly u žalobcu a najneskoršie dňa 27.9.2006, kedy prišlo k odňatiu prvopisov dokladov k výkonu kontroly nad dodržiavaním zákona o verejnom obstarávaní. Tvrdil, že podľa jeho názoru, podnet na výkon kontroly, ktorým bolo podanie Ministerstva životného prostredia SR nemôže založiť a ani nezakladá vedomosť žalovaného o porušení zákona v zmysle § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z..

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250d ods. 1 O.s.p. predseda senátu vyžiada spisy žalovaného správneho orgánu, ktorý je povinný bez meškania ich predložiť spolu so spismi správneho orgánu prvého stupňa.

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá, ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 155 ods. 1, 2, 3, 5 zákona č. 25/2006 Z.z. verejná súťaž, užšia súťaž, rokovacie konanie so zverejnením alebo súťaž návrhov, ktorá sa vyhlásila do 31. januára 2006, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Rokovacie konanie bez zverejnenia, ktoré sa preukázateľne začalo do 31. januára 2006, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Rokovacím konaním bez zverejnenia možno uzavrieť čiastkové zmluvy na základe platnej rámcovej zmluvy uzavretej podľa doterajších predpisov najneskôr do 31. decembra 2007.

V konaní, ktoré začne úrad po 1. februári 2006 a vzťahuje sa na verejné obstarávanie podľa odsekov 1 až 3, sa postupuje podľa doterajších predpisov.

Podľa § 106 ods. 1, 2 zák. č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene zákona o organizácii činnosti vlády v znení účinnom do 31.1.2006 úrad vykonáva dohľad nad dodržiavaním povinností obstarávateľov podľa tohto zákona. Úrad pri výkone dohľadu

- a) rozhoduje o námietkach uchádzačov, záujemcov alebo osôb, ktoré boli alebo mohli byť dotknuté postupom obstarávateľa,
- b) vykonáva kontrolu postupu obstarávateľov podľa tohto zákona,
- c) ukladá pokuty podľa tohto zákona,
- d) vykonáva iné činnosti podľa tejto hlavy.

Podľa § 119 zákona č. 523/2003 Z.z., pri výkone kontroly postupu obstarávateľa po uzavretí zmluvy postupuje podľa osobitného predpisu (§ 8 až 16 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov). Oprávnenie úradu uložiť pokutu podľa § 123 tým nie je dotknuté.

Podľa § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z. Úrad môže začať konanie o uložení pokuty do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď toto porušenie nastalo.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že žalobcovi na základe rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 21.1.2008 v spojení s rozhodnutím predsedu Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 27.3.2008 bola uložená pokuta podľa § 123 ods. 1 písm. a) zákona č. 523/2003 Z.z. za uzavretie Mandátnej zmluvy č. 1/2005 dňa 15.2.2005 na dodanie predmetu obstarávania „Č.“, metódou verejného obstarávania – rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok na jej použitie.

Z obsahu právnej normy ustanovenej v § 123 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že úrad môže začať konanie o uložení pokuty do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď toto porušenie nastalo.

Zákonodarca v uvedenej právnej norme ustanovuje lehotu, v ktorej úrad môže začať konanie o uložení pokuty ako zákonnú podmienku tak, že úrad môže začať konanie o uložení pokuty do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď toto porušenie nastalo. Z uvedenej právnej normy teda vyplýva, že zákonodarca ustanovil subjektívnu lehotu pre začatie správneho konania úradu o uložení pokuty do jedného roka, keď sa dozvedel o porušení zákona a objektívnu lehotu do troch rokov, keď toto porušenie nastalo, ako zákonný predpoklad pre uloženie pokuty v súlade so zákonom. Z uvedenej právnej normy vyplýva, že rozhodujúcou skutočnosťou pre začatie plynutia lehoty, bez zreteľa na to, či už subjektívnej alebo objektívnej, je skutočnosť, že úrad sa dozvedel o porušení zákona, pričom zákonodarca bližšie neustanovuje, ktorú skutočnosť treba považovať za nositeľa vedomosti o porušení zákona. Z uvedených dôvodov pri aplikácii citovanej právnej normy je treba vychádzať z účelu inštitútu lehôt. Zmyslom právneho inštitútu lehôt je zníženie neurčitosti pri uplatňovaní práv, resp. právomocí, časového obmedzenia stavu neistoty v právnych vzťahoch, urýchlenie procesu rozhodovania s cieľom reálneho dosiahnutia zamýšľaných cieľov. Lehoty k rozhodnutiu totiž predstavujú v právnom štáte jeden z mechanizmov výrazne obmedzujúcich tendencie k nekontrolovateľnosti správnych orgánov a priťahov v konaní pred nimi. Zákonom určená lehota je tiež

prostriedkom ochrany účastníka správneho konania proti postupu orgánu verejnej moci. Ide o ustanovenie slúžiace predovšetkým k ochrane záujmov účastníkov, ktorým sa im dáva právna istota ohľadom lehoty, v ktorej musí byť vec vybavená.

Vzhľadom na uvedené zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z. prejavil svoju vôľu tak, že zmyslom jednoročnej prekluzívnej subjektívnej lehoty je prinútiť správny orgán k aktívnej činnosti – vrátane zisťovania preukazovania zodpovednosti za porušenie zákona bezprostredne od okamžiku, keď sa dozvie o skutkových okolnostiach v takom rozsahu, ktorý umožní predbežné právne zhodnotenie, že došlo k porušeniu zákona ako takého; to platí s ohľadom na ústavný princíp právnej istoty a na povinnosť správneho orgánu rozhodnúť bez zbytočných priet'ahov.

Podľa názoru senátu odvolacieho súdu prvá objektívna možnosť, kedy sa v danom prípade správny orgán dozvedel o porušení povinností žalobcu, za ktoré mu následne bola uložená sankcia bol podnet – žiadosť o prešetrenie verejného obstarávania, Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 16.8.2006, ktorý bol podnetom na výkon kontroly u žalobcu a najneskoršie dňa 27.9.2006, kedy prišlo k odňatiu prvopisov dokladov žalobcu k výkone kontroly nad dodržiavaním zákona o verejnom obstarávaní, podľa potvrdenia o odňatí prvopisov dokladov, písomných dokumentov od žalobcu, v ktorý deň správny orgán mohol už preveriť dôvodnosť podnetu na začatie kontroly predloženého Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky a bolo už záležitosťou organizácie činnosti správneho orgánu, kedy si uvedené zistenia a akým spôsobom ďalej preverí.

Vzhľadom na uvedené subjektívna jednoročná lehota na začatie administratívneho konania vo veci uloženia pokuty žalobcovi uplynula správne orgánu dňa 27.9.2007, a preto odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ správny orgán v danej veci začal konať až dňa 2.10.2007, začal konať po uplynutí ročnej subjektívnej lehoty, z ktorých dôvodov sankcia uložená žalobcovi bola uložená v rozpore s § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z..

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za správny právny názor žalovaného, že skutočnosťou určujúcou začiatok plynutia subjektívnej jednoročnej lehoty bol deň vydania protokolu z výkonu kontroly, t.j. 16.11.2006, s ktorým sa v podstate stotožnil aj súd prvého stupňa. Pokiaľ teda súd prvého stupňa vychádzajúc z uvedeného právneho názoru žalobu zamietol, odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu krajského súdu, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis správneho orgánu, považoval odvolací súd za dôvodnú aj námietku žalobcu, týkajúcu sa nekompletnosti administratívneho spisu.

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu je potrebné *pod administratívnym spisom rozumieť úplný, žurnalizovaný, originálny zväzok listín týkajúci sa veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutia.*

Predmetný administratívny spis takéto náležitosti nespĺňal, keď absentovala jeho úplnosť (dodatočne predložený podnet Ministerstva životného prostredia SR zo 16.8.2006). Spis netvoril ani zväzok listín, keďže každá listina sa v ňom nachádzala osobitne bez toho, aby boli jednotlivé listiny administratívnym orgánom zažurnalizované a zviazané.

Odvolací súd z uvedených dôvodov považuje okrem začatia administratívneho konania o uloženie pokuty po uplynutí subjektívnej jednoročnej lehoty za dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. aj nekompletnosť spisu.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodoval podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi priznal náhradu trov konania, keďže bol v konaní úspešný.

Žalobca si uplatnil náhradu trovy právneho zastúpenia za šesť úkonov právnej služby – príprava a prevzatie zastúpenia 13.11.2007, podanie žaloby 16.5.2008, vyjadrenie a návrh na dokazovanie 19.1.2010, doplnenie vyjadrenia a doloženie listinných dôkazov 1.3.2010, účasť na pojednávaní dňa 30.6.2010 a podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu 14.10.2010, v celkovej výške 739,34 € a náhradu súdneho poplatku vo výške 147 €.

Odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením v zmysle § 14 ods. 1 v spojení s § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v platnom znení za prevzatie a prípravu 45,48 € a režijný paušál 5,91 €, podanie žaloby 48,65 € a režijný paušál 6,32 €, vyjadrenie a návrh na dokazovanie 19.1.2010, účasť na pojednávaní dňa 30.6.2010 a podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu 14.10.2010 po 120,23 € za úkon a režijný paušál po 7,21 za úkon, 20% DPH, v celosti 586,42 €.

Žalobcovi nepriznal náhradu právneho zastúpenia za doplnenie vyjadrenia a doloženie listinných dôkazov z 1.3.2010, pretože vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. je možné priznať náhradu za písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej (písm. c/), za ktoré odvolací súd považoval žalobu, a vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie (písm. h/), za ktoré odvolací súd považoval vyjadrenie a návrh na dokazovanie z 19.1.2010, teda zákonná úprava nepredpokladá priznanie náhrady za ďalšie podanie na súd, za ktoré odvolací súd považoval uvedené doplnenie vyjadrenia z 1.3.2010.

Súčasne odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku za žalobu 81 € a za odvolanie proti rozsudku krajského súdu 66 €. V celosti odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 733,42 €, ktorú je žalovaný povinný mu zaplatiť k rukám jeho právneho zástupcu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 22. júna 2011

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth